

РЕШЕНИЕ

№ 478

гр. Пловдив, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разгледа докладваното от Величка З. Запрянова Въззивно гражданско дело № 20225300500368 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Съдът е сезиран с въззивна жалба от Н. Р. Т., ЕГН *****, с адрес село Г. И., ***, чрез адвокат С.Г., против решение № 2576/20.12.2021 г., постановено по г. д. № 11240/2021 г. по описа на РС Пловдив, с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателката иск за осъждане на „Водоснабдяване и канализация” ЕООД – гр. Пловдив, ЕИК 115010670, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Шести септември“ № 250, да ☐ заплати, на основание чл. 59 от ЗЗД, сумата от 19,39 лева, платена от ищцата без основание на дата 22.02.2017 г. по изпълнително дело № 4077/2014 г. по описа на ДСИ към Районен съд Пловдив, с която ответникът се е обогатил неоснователно за сметка на ищцата, като в полза на ответника са присъдени разноски в размер на 100,00 лева за юрисконсултско възнаграждение.

По изложени в жалбата оплаквания за неправилност на обжалваното решение се иска неговата отмяна и вместо това уважаване на исковата претенция. Сочи се да е неправилно определена правната квалификация на предявения иск, да е неправилно изготвен доклада по делото и в резултат на това, неправилно разпределена между страните доказателствената тежест. Поддържа се предявеният иск да е с правна квалификация чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД – за връщане на даденото без основание, като „връщането“ следва да се извърши от въззиваемото дружество, а не от длъжниците по изпълнителното дело, както неправилно е прието от РС. Претендират се разноски.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, чрез юрисконсулт Г. Н., с който се оспорва същата като

неоснователна. Поддържа се, че дори и да се приеме неправилна квалификация, то всички релевантни доказателства са представени. Излагат се доводи в подкрепа на обжалваното решение и се моли то да бъде потвърдено. Претендират се разноски.

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, против подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Окръжен съд Пловдив, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с предявен от Н. Р. Т. против „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД иск за заплащане на сумата от 19,39 лева, платена от ищцата без основание на дата 22.02.2017 г. по изпълнително дело № 4077/2014 г. по описа на СИС при Районен съд Пловдив.

Претенцията е обоснована с твърдение, че на 22.02.2017 г. ищцата, без да има качеството длъжник, по молба на своята майка, заплатила сумата от 19,39 лева по изп.д.№ 4077/2014 г. по описа на СИС при РС Пловдив, мислейки, че погасява задължение на лицето П. Х. Х.. Тази сума, след извършено разпределение, съдебният изпълнител наредил по сметка на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – вискател по посоченото изпълнително дело. Впоследствие лицето П. Х. Х. извършило отказ от наследството на своя наследодател К. У., срещу когото бил издаден изпълнителния лист, послужил за образуване на изп.д.№ 4077/2014 г. по описа на СИС при РС Пловдив. По този начин сумата от 19,39 лева била платена от ищцата, а след това разпределена от съдебния изпълнител, в полза на вискателя без основание, поради което последният, като неоснователно обогатил се, дължи връщането ѝ на ищцата.

Ответното дружество оспорва иска. Твърди, че към момента на заплащането, процесната сума е била дължима и доколкото е била платена доброволно, в изпълнение на задължение за плащане на предоставени ВиК услуги и е постъпила при ответното дружество, като получена от ДСИ, не е налице неоснователно обогатяване. Сочи, че обедняването на ищеца се дължи на действия на ДСИ.

За да постанови обжалваното сега решение, с което предявеният иск е отхвърлен, районен съд е приел, че действително е налице обедняване на ищцата със сумата от 19,39 лева, но не е налице обогатяване на ответното дружество с получаването на същата сума, тъй като сумата е преведена след проведено разпределение от съдебния изпълнител и за погасяване на вземанията на ответника, като вискател по изпълнителното дело. Посочил е, че всъщност обогатяване е налице за останалите длъжници в изпълнителното производство, чийто дълг пропорционално е намалял с разпределената от съдебния изпълнител сума.

При извършена служебна проверка по чл. 269 от ГПК, в рамките на дадените му правомощия, съдът намира така обжалваното решение за валидно и допустимо. Не са налице нарушения на императивни материалноправни норми, които въззивният съд е длъжен да отстрани без да има изрично направено оплакване в тази насока, съгласно задължителните указания, дадени с ТР № 1/2013 на ОСГТК на ВКС. Поради това на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена неговата правилност съобразно посоченото в жалбата.

От фактическа страна няма спор, а и от приетото в цялост изпълнително дело № 4077/2014 г. по описа на СИС при РС Пловдив, се установява, че на 22.02.2017 г. жалбоподателката е заплатила сумата от 19,39 лева, за погасяване на задълженията на П. Х. Х. по посоченото изпълнително дело, спрямо когото изпълнителното производство е прекратено, поради извършен отказ от наследството на К. Х. У. – длъжник по изпълнителното дело /л. 348 от делото на РС/. Същата сума е изплатена на

взискателя по разпореждане на съдебния изпълнител от 05.08.2017 г. /л. 355 от делото на РС/, като в съдебно заседание от 25.11.2021 г. е прието за безспорно между страните, че процесната сума от 19,39 лева е постъпила по сметка на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД.

Пред въззивната инстанция спорът е по правото.

В ППВС № 1/1979 г. са дадени разяснения по прилагането на разпоредбите на чл. 55 и чл. 59 от ЗЗД, като са разграничени трите фактически състава на разпоредбата на чл. 55 от ЗЗД и състава на чл. 59 от ЗЗД. По отношение на фактическия състав на чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД е прието, че е необходимо предаване, съответно получаване на нещо при начална липса на основание, докато елементите на общия фактически състав на чл. 59 от ЗЗД са следните: обедняване на ищеца, обогатяване на ответника, връзка между обедняването и обогатяването; липса на основание за обогатяването и отсъствие на друга възможност за защита на интересите на обеднялото лице.

С предявения осъдителен иск ищецът не претендира връщане на дадена сума при начална липса на основание срещу лицето, получило сумата, а заплащане на сумата, с която ответникът се е обогатил в резултат на плащане на тази сума от ищеца по сметка на съдебния изпълнител. Ищецът не твърди да е платил сумата на ответника, а че я е платил по сметка на съдебния изпълнител, по посоченото изпълнително дело, като сумата е постъпила при ответника в резултат на извършено по изпълнителното дело разпределение. Поради това, като е разгледал иска по чл. 59 от ЗЗД, а не иск по чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, първостепенният съд е приел правилна правна квалификация на предявеното притезание и е разпределил правилно доказателствената тежест между страните във връзка с нея.

В случая действително е налице обедняване на жалбоподателката – същата е платила чужд дълг. Налице е и обогатяване на въззиваемото дружество, доколкото процесната сума след постъпването ѝ по сметка на ЧСИ е разпределена и изплатена по сметка на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД. Налична е и връзката между обедняването на жалбоподателката и обогатяването на въззиваемото дружество, тъй като е извършено разпределение именно на сумата, платена от жалбоподателката. Обогатяването на въззиваемото дружество обаче не е без основание – основанието е издаденият в негова полза изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнителното производство по изпълнително дело № 4077/2014 г. по описа на СИС при РС Пловдив. На това основание „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД има право да получи постъпилите по изпълнително дело № 4077/2014 г. суми за удовлетворяване на подлежащото на принудително изпълнение негово вземане. Получилият плащането действително е кредитор. Той получава това, което има да взема, но го получава от някой, който не му го дължи. В същото време плащането на процесната сума е отразено на гърба на изпълнителния лист (чл. 455, ал. 2 от ГПК) и доколкото се счита за частично погасяване на дълга по изпълнително дело № 4077/2014 г., тя не може да бъде повторно събрана от кредитора. При това положение е налице неоснователно обогатяване на конституираните по изпълнителното дело длъжници, чиито дълг е намалял с процесната сума пари за сметка на обедняването на жалбоподателката.

Наличието на основание за въззиваемото дружество да получи разпределената по изпълнителното дело сума за погасяване на вземането по издадения в негова полза изпълнителен лист, налага извод за липса на един от елементите на фактически състав на неоснователното обогатяване и обосновава неоснователност на така предявения осъдителен иск.

С оглед пълното съвпадане на крайните изводи на въззивната инстанция с тези на първостепенния съд, въззивната жалба се явява неоснователна, а атакуваното с нея решение следва да бъде потвърдено, като правилно.

Предвид крайния изход от спора, на въззиваемата страна се дължат разноси на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК. Същите са за юрисконсултско възнаграждение, съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, което по реда на чл. 37 от ЗПП, във вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, съдът определя в размер на 100,00 лева и следва да бъдат присъдени.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2576/20.12.2021 г., постановено по г. д. № 11240/2021 г. по описа на Районен съд Пловдив.

ОСЪЖДА Н. Р. Т., ЕГН *****, с адрес село Г. И., ***, да заплати на „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, ЕИК 115010670, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Шести септември“ № 250, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата от 100,00 лева (сто лева), представляваща разноси във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____